

RACHEL REID

Spalující

RIVALITA

— GAME CHANGERS —

Zoner
PRESS

GAME CHANGERS

Spalující
RIVALITA

RACHEL REID

Zoner
PRESS

*Tato kniha je věnována Mattovi,
Kvakovi k mému Žbluňkovi*

PROLOG

Říjen 2016 – Montreal

Shane Hollander byl tentokrát vážně jen kousek od toho, aby mu ruply nervy.

Přetrpěl už dvě třetiny a dvanáct minut z jednoho z nejvíc frustrujících hokejových zápasů, jaké kdy sehrál. Pro jeho montrealské Voyageury to mělo být skvělé domácí vítězství proti největším rivalům, bostonským Medvědům. Nakonec se z toho stala ponižující katastrofa, skóre bylo 4:1 pro Boston a do konce zbývalo míň než osm minut. Shane měl pět nádherných šancí skórovat. Jeho střely neměly minout. Jenomže minuly. A Medvědi z chyb Voyageurů vytěžili maximum.

Jeden hráč jich využil víc než ostatní. Nejnenáviděnější chlap v Montrealu: Ilja Rozanov. Skoro sto let trvající rivalita Montrealu a Bostonu v NHL se v posledních šesti sezónách zosobnila v Hollanderovi a Rozanovovi. Jejich intenzivní nevraživost vycítili i fanoušci na těch nejlevnějších místech nejdál od ledu.

Hollander se teď sklonil nad kruhem pro vhazování naproti Rozanovovi, zatímco rozhodčí se po Rusově druhém gólu v zápase chystal vhodit puk.

„Dobrá noc, že jo?“ zeptal se Rozanov vesele. Jeho oříškové oči jiskřily jako vždy, když si z něj utahoval.

„Naser si,“ zavrčel Hollander.

„Řekl bych, že mám pořád dost času na hattrick,“ uvažoval Rozanov. Jeho angličtině nebylo kvůli silnému přízvuku a chrániči zubů skoro rozumět. „Mám si ho zařídít hned, nebo počkat do poslední minuty? Bude to tak víc vzrušující, ano?“

Hollander se zakouzl do vlastního chrániče zubů a zarytě mlčel.

„Sklapni, Rozanove,“ řekl rozhodčí. „Poslední varování.“

Rozanov zmlkl, našel ale ještě efektivnější způsob, jak se dostat Hollanderovi pod kůži: *mrkl* na něho.

A vyhrál buly.

„Kurva!“ Jean-Jacques Boiziau, obrovský haitsko-kanadský obránce Voyageurů, praštil hokejkou o stěnu šatny.

„To stačí, Jji,“ krotil ho Shane, nebyla za tím ale žádná skutečná hrozba. Aby dal jasně najevo, že nemá náladu se rvát, a dokonce ani hádat, svalil se do svojí kóje.

Hayden Pike, Shaneovo levé křídlo, se jako vždycky posadil na lavičku vedle něj. „V pohodě?“ zeptal se tiše.

„Jasně,“ řekl Shane mdle. Zaklonil hlavu, opřel se o studenou stěnu za sebou a zavřel oči.

Označit montrealské hokejové fandy za „vášnivé“ by bylo slabé slovo. Montreal Voyageury skoro absurdně miloval. Zdejší stadion byl pro hostující týmy jedním z nejtěžších, kde mohly hrát, nestály totiž jenom proti jednomu z nejlepších týmů, ale i proti nejhlasitějším fanouškům ligy. Fandové taky neměli problém dát svému milovanému týmu najevo, jak moc je zklamal.

Když ale byli montrealští fanoušci opravdu zdrcení, tak jako dneska večer, nešlo je skoro slyšet. A to bylo něco, co Shane Hollander fakticky nesnášel.

„Víš, co by bylo fakt skvělý?“ zeptal se Hayden. „Znáš film *Očista*? Ve kterým můžeš jednu noc jako bez následků porušovat jakýkoli zákony?“

„Tak trochu,“ řekl Shane.

„Chlape, kdyby to bylo skutečný, tak bych Rozanova kurva zamordoval.“

Shane se zasmál. Nemohl popřít, že rozmlátit tomu samolibému Rusovi ciferník by ho aspoň trochu uspokojilo.

Do šatny vešel kouč a svoje zklamání jim dal najevo až překvapivě klidně. Sezóna sotva začala – tohle byl jejich první regulérní zápas proti Bostonu – a většinu zápasů odehráli dobře. Prostě škobrtli. Seberou se a půjdou dál.

Pak přišel čas postavit se novinářům. Shaneovi by bylo milejší, kdyby do šatny vpadla smečka hladových vlků, ale věděl, že novinářům se nevyhne. Po každém zápase chtěli mluvit konkrétně s ním, a to hlavně tehdy, když nastoupil proti Rozanovovi.

Přetáhl si přes hlavu propocený dres, aby kamera zachytila jeho nátlélník s logem CCM. Patřilo to k jeho propagační smlouvě.

Vytvořil se kolem něj půlkruh z kamer, světel a mikrofonů.

„Nazdar, lidi,“ pozdravil je Shane unaveně.

Kladli nudné otázky a Shane dával nudné odpovědi. Co mohl říct? Prohráli. Tohle byl hokej, jeden tým vždycky prohrál, a tentokrát to byl ten jeho.

„Chcete vědět, co o vás právě řekl Rozanov?“ zeptal se jeden z reportérů škodolibě.

„Předpokládám, že něco milého.“

„Prý lituje, že jste dneska večer nehrál.“

Dav reportérů mlčel. Čekal.

Shane si odfrkl a potřásl hlavou. „No, za tři týdny hrajeme v Bostonu. Můžete mu dát vědět, že toho zápasu se určitě *zúčastním*.“

Reportéři se zasmáli, nadšení z toho, že získali dnešní příspěvek do věčného popichování Hollander versus Rozanov.

O hodinu později – potom, co se osprchoval, převlékl a konečně byl sám – zamířil Shane autem domů. Ne do svého střešního apartmá ve Westmountu, ale do malého bytu v Plateau, o kterém nikdo nevěděl.

Shane tam každý rok trávil jen několik nocí, když si chtěl zajistit naprosté soukromí.

Auto nechal na malém parkovišti za třípodlažní budovou, vešel zadními dveřmi a rychle vystoupal po schodech do nejvyššího patra. Věděl, že zbývající dvě podlaží jsou prázdná, vlastnil totiž i je. Přizemí pronajímal luxusnímu obchodu s kuchyňskými potřebami, který zavřel už před několika hodinami.

Byt ve druhém patře odpovídal přesně tomu, čím byl: ukázkovým bytem zařízeným profesionálním designérem. Technicky vzato měl být předváděn zájemcům o koupi, stejně jako byt pod ním, kdyby se ho Shane někdy rozhodl prodat. Což určitě udělá, říkal si. Už brzo.

Říkal si to už víc než tři roky.

Zamířil k nerezové lednici a vytáhl z ní jednu z pěti lahví piva – nic jiného v ní nebylo. Otevřel ji a posadil se na černý kožený gauč v obýváku.

Seděl tam v tichosti a snažil se ignorovat to, jak se mu během noci, jako byla tahle, svírá žaludek. Pil rychle, protože doufal, že alkohol aspoň otupí zklamání, které vůči sobě cítil. Znechucení nad vlastní slabostí. Potřeboval otupit, protože věděl, že neudělá naprosto nic pro to, aby tenhle průšvih nějak napravil. Pokoušel se o to už víc než šest let.

Skoro o čtyřicet minut později se ozvalo klepání na dveře. Shane čekal tak dlouho, až málem přesvědčil sám sebe, že by měl odejít. Samozřejmě to neudělal. I kdyby se klepání ozvalo až za několik hodin, Shane by pořád seděl tady na gauči a čekal.

Otevřel dveře. „Kde se kurva couráš?“ zeptal se podrážděně.

„Slavili jsme. Dneska večer jsme totiž vyhráli, víš?“

Shane couvl, aby pustil vysmátého Rusa do bytu.

„Zmizel jsem hned, jak to šlo,“ dodal Rozanov méně škádlivě. „Nechtěl jsem vzbudit pozornost, dobře?“

„Jasně.“

Bylo to poslední slovo, které ze sebe Shane dostal, než se Rozanovova ústa tvrdě přitiskla na ta jeho.

Shane chytil Rozanova oběma rukama za koženou bundu, přitáhl si ho blíž a zlíbal ho tak, až nemohl dýchat. „Kolik máš času?“ zeptal se rychle, když se od sebe oddělili, aby se mohli nadechnout.

„Možná dvě hodiny?“

„Do prdele.“ Znovu Rozanova políbil, drsně a nedočkavě. Bože, jak moc to potřeboval. Tuhle hroznou, podělanou věc.

„Chutnáš po pivu,“ řekl Rozanov.

„Ty chutnáš po té hrozně žvýkačce, kterou furt žvýkáš.“

„Abych nekouřil!“

„Sklapni.“

Přetahovali se a postrkovali, až se dostali do ložnice, kde Shane drsně přirazil Rozanova ke stěně a dál ho líbal. V ústech cítil známý dotyk jazyka svého rivala a vlastním jazykem mu přejel po zubech, které byly vyspravené a nahrazené víckrát, než se dalo spočítat.

Dneska v noci chtěl hodně věcí, jenomže na hodně věcí neměli čas. Rozanov ho popadl a povalil na postel; Shane sledoval, jak Rozanov odhodil na zem bundu a přetáhl si přes hlavu tričko. Na krku mu visel

nakřivo zlatý řetízek a lesklý křížek spočíval na levé klíční kosti, těsně nad jeho slavnou (směšnou) kérkou medvěda grizzlyho s vyceněnými zuby („Za Rusko! Měl jsem ji dřív, než jsem začal hrát za Medvědy.“). Shane si z něj bude kvůli ní později utahovat. Zrovna teď dokázal sledovat jen to, jak se Rozanov svléká, a až dodatečně si uvědomil, že by měl dělat to samé.

Oba ze sebe shodili úplně všechno a Rozanov padl na Shanea, líbal ho a ruku sunul dolů, aby ji sevřel kolem jeho trapně tvrdého ptáka. Shane se proti němu nadzvedl a vydával hloupé, zoufalé zvuky.

„Žádný strach, Hollandere,“ řekl Rozanov a rty se otrel o Shaneovo ucho. „Ošukám tě, jak chceš, ano?“

„Ano,“ vydechl Shane a zaplavila ho směs úlevy a ponížení.

Rozanov postupoval dolů po jeho těle, líbal, sál a lízal, dokud se nedostal k Shaneovu péru. Dál už ho nedráždil. Vzal ho do pusy a Shane byl rád, že jsou v budově sami, protože prostě zařízeným pokojem se rozlehlo jeho sténání.

Zvedl se na loktech, aby se mohl dívat. Jedna jeho část si toužila lehnout, zavřít oči a předstírat, že se takhle dobře cítí díky *komukoli jinému*, jen ne díky Iljovi Rozanovovi. Další, mnohem větší část ovšem chtěla *přesně* vidět, o koho jde.

Rozanov byl nádherný. Věčně rozčuchané světle hnědé kudrny mu padaly přes husté tmavé obočí do hravých oříškových očí. Silnou čelist a bradu s dolíčkem měl porostlé strništěm. Jeho úsměv byl křivý a líný a zuby nepřirozeně bílé, protože většina nebyla pravá.

Nos měl křivý od toho, jak mu ho nejednou zlomili, díky tomu ale vypadal ještě drsněji. A na Rusa žijícího v Bostonu byla jeho pokožka zlatavější, než měla právo být.

Shane ho kurevsky nesnášel. Jenže Rozanov uměl skvěle kouřit péro a z nějakého důvodu k tomu byl i svolný.

Shane to nenáviděl, ale zašel do krajnosti, aby to uchránil, a mínil v tom pokračovat, dokud bude Rozanov ochotný. Vzhledem k životům, které vedli, nebylo vůbec snadné něco takového najít. Když s tím před sedmi lety začali, nejspíš nečekali, že je jejich slavná rivalita dostane až sem. Možná toho měli dávno nechat. Jenže i když to bylo špatné, bylo to taky pohodlné. Bylo to známé. A tak bezpečné, jak to jenom šlo.

Nic víc v tom nebylo.

Rozanov svojí talentovanou pusou zpracovával Shaneova ptáka a Shane hodil na postel lubrikant, který vytáhl z dobře zásobeného nočního stolku. Rozanov si ho vzal, aniž by přestal s tím, co dělal, a vymáčkl si trochu na prsty, aby Shanea připravil.

Tuhle část neměl Shane rád, protože se cítil strašně zranitelný. Kdykoli spolu byli takhle, připadal si slabý a směšný, nejintenzivněji to ale cítil, když v sobě měl Rozanovovy prsty. Proto příprava obvykle chvíli trvala.

Zato Rozanov působil vždycky naprosto uvolněně. Byl v tom dobrý a věděl to. Nechal Shaneův penis vyklouznout ze svojí pusy, naposledy olízl žalud, Shaneovým tělem při tom jako by projel blesk, a řekl: „Uvolni se, ano? Není moc času, ale pořád dost.“

Shane se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Na ledě ten hlas přímo nesnášel a v televizi taky, když si ho Rozanov v rozhovorech dobíral tím svým protivným, počouchlým tónem. Ale tady, v téhle posteli, byl Rozanovův tón trpělivý a něžný, jeho hlas hebký a jeho přízvuk se elegantně obtáčel kolem hranatých anglických slov.

Shane se uvolnil, zatímco ho Rozanov silnými prsty otvíral a zároveň ho líbal na vnitřní stranu stehén. Když byl Shane připravený, beze slova podal Rozanovovi kondom, pak se přetočil a zvedl na všechny čtyři. Nemohl se na Rozanova dívat. Ne dneska večer. Ne po tak ponižující porážce.

Zdálo se, že to Rozanov chápe. Vklouznul do něj opatrně, nevzal si ho hrubě jako tolikrát předtím. Tentokrát se pohyboval pomalu a s rozmyslem. Shane cítil, jak ho na bocích a v pase pevně svírají velké ruce, zatímco se Rozanov tlačil dovnitř. Dokonce vnímal, jak mu Rozanovovy palce něžně třou bedra.

„Tak. Tohle jsi chtěl, ano?“

„Ano.“ Protože to opravdu chtěl. Vždycky to chtěl.

Rozanov se dal do pohybu a Shane vykřikl. Nikdy netrvalo dlouho, než to vzdal a začal sténat a lapat po dechu a prosit o víc.

„Kurva, Hollandere. Miluješ to.“

Shane určitě zrudl jako rajče. Popřít to ovšem nemohl.

Kdyby nevěděl, že budova je až na ně prázdná, dělalo by mu starosti, jak hlasitě sténá, zatímco ho Rozanov šukal. Tady se ale cítil v bezpečí, proto se tomu poddal. Na každý příraz reagoval výkřikem a možná několikrát vyslovil i Rozanovovo jméno.

Shane *opravdu* doufal, že je nikdo neslyší.

Když se Rozanov natáhl okolo něj a rukou od lubrikantu chytil jeho ptáka, Shane tak zoufale toužil po uvolnění, že se proti němu začal vzpínat. Takhle chvíle mu pokaždé připomněla, proč se toho prostě nedokáže vzdát. Bylo to až moc dobré.

„Uděláš se pro mě, Hollandere?“

Hollander se k tomu *chystal*. A udělal se. Udeřil pěstí do matrace, hlasitě zaklel a postříkal Rozanovi pěst.

Rozanov za ním zrychlil tempo a s každým přírazem vysílal Shaneovým tělem dozvuky rozkoše. Právě když se Shane přiblížil k okamžiku, kdy už toho na něj bylo moc, Rozanov strnul, vykřikl a začal uvnitř něj pulzovat.

Jakmile bylo po všem a leželi na zádech vedle sebe, Shane vnímal, stejně jako pokaždé, plíživý pocit viny a studu.

„No, dneska v noci jsi rozhodně v *něčem* vyhrál,“ konstatoval Rozanov.

„Bože. Naser si.“ Shane zvedl ruku, aby mu ukázal prostředníček, Rozanov ho ale chytil za zápěstí a zatáhl. Shane tak skončil na jeho hrudi a hleděl na něj seshora. Když se mu Rozanov zadíval do očí a jeho hravé uculení se rozplynulo, Shane najednou přišel o dech.

„Vidím, že máš pořád to pitomé tetování,“ vyhrknul rychle, aby odvedl pozornost od toho, co se tady kurva dělo.

„Ááá,“ zareagoval Rozanov a na tváři se mu znovu objevilo to protivné pousmání. „Stýskalo se mu po tobě.“

Shane si odfrkl.

„*Fakticky*,“ trval na svém Rozanov. „Dej mu pusinku.“

Shane protočil oči, sklonil však hlavu k Rozanovově hrudi. Ale místo aby přitiskl rty na jeho tetování, chytil do zubů bradavku a zatáhl.

„Do prdele,“ sykl Rozanov a nasál přes zuby vzduch.

V omluvě a taky protože věděl, jak ho to rozrajčuje, Shane citlivou bradavku olízl. Rozanov zabořil Shaneovi ruku do vlasů a znovu svedl jejich ústa dohromady. Po dlouhém, zvláště něžném polibku zvedl Shane hlavu a uviděl, že se na něj Rozanov opět velice vážně dívá. Polkl, ale mlčel, když mu Rozanov prohrábl vlasy. Doufal, že jeho tvář neodráží strach, který cítil uvnitř.

„Jsi moc krásný,“ řekl Rozanov najednou. Zněl při tom věcně.

Shane si nebyl jistý, jak zareagovat. Oni dva spolu doopravdy *nemluvíli*. Ne o takových věcech.

„Podle *Cosmopolitanu* jsem nejžhavější kus v NHL,“ zažertoval. Šlo o jediný způsob, jak uměl s Rozanovem komunikovat, tedy když na něj zrovna sprostě neřval.

„Jsou to idioti,“ prohlásil Rozanov, a kouzlo tak bylo zlomeno. „Mě dali na páté místo. Na páté!“

„Připadá mi to dost velkorysé.“

Rozanov se překulil a přimáčkl Shanea k matraci. Shane k němu vzhlížel a smál se.

„Musím jít,“ řekl Rozanov a znělo to, jako by mu to bylo doopravdy líto. „Napřed sprchu, pak ale musím zpátky do hotelu.“

„Já vím.“

Osprchovali se společně a Shane před ním klesl na kolena, protože nemohl nechat Rozanova jít, aniž by ho ochutnal. Rozanov souhlasně mumlal, jak tak stál nad Shanem v prostorné sprše. Silnýma rukama držel Shanea za hlavu a dlouhé prsty zatínal do jeho mokrých vlasů. Shane pohlédl vzhůru a zjistil, že ho Rozanov sleduje s tím svým zatraceným křivým úsměvem. Shane okamžitě zavřel oči a cítil, jak mu rudnou tváře a k jeho hanbě i tvrdne pták.

Jako by nestačilo, že miluje být ošukaný nebo mít v puse péro. Ne, navíc to musel být zrovna *tenhle* zkurvysyn, a to do té míry, že když to za mimořádně vzácných okolností nebyl on, zůstal Shane neuspokojený...

No tak možná nešlo *jenom* o pohodlí. Na to ale Shane nechtěl myslet.

Přivedl Rozanova až na samotný okraj a pak se odtáhl, takže mu jeho sperma přistálo na bradě a na rtech a nejspíš i na krku. Důkazy rychle smyla voda. Shane ztěžka dosedl na zem u stěny sprchy. Promnul si obličej a přitáhl si kolena blíž k sobě. Slyšel, jak Rozanov něco mumlá rusky.

„Do prdele,“ vydechl Rozanov a dál stál naproti Shaneovi, hlavu zakloněnou. „Nacvičoval sis to, *Hollandere*?“

„Ne,“ zabručel Shane.

„Ne? Šetřil ses pro mě?“

Shane neodpověděl, což bylo stejné, jako by potvrdil.

Rozanov se zasmál. „Potřebuješ si zapíchat, *Hollandere*. Čekat na rychlovku jednou za pár měsíců není zdravé.“

„Já nečekám,“ namítl Shane. Nebyla to úplná lež. Samozřejmě nebyl stoprocentní heterák, sex s ženami ho ale *neodpuzoval*. Prostě to s nimi jen nebylo takové jako s chlapy.

Hlavně s jedním konkrétním.

Jenže ženy byly bezpečné, šlo to s nimi snadno a byly *všude*. A když se bude dál snažit, možná najde nějakou, se kterou by chtěl strávit víc než jednu noc. Někoho, kdo by konečně ukončil... *tohle*, ať už to bylo cokoli.

Rozanov zastavil vodu a natáhl k němu ruku. Shane zafuněl, ale uchopil ji a nechal se vytáhnout na nohy. Stáli těsně u sebe, hrud' na hrudi, a Shane sledoval, jak Rozanovovi stéká z vlasů voda na ramena a dolů k pupíku.

Rozanov položil Shaneovi ruku na tvář a zvedl mu hlavu. Láskyplně se na něj zadíval, na rtech drobný úsměv, a pak ho políbil.

„Zničil jsem tě,“ řekl Rozanov, když se od sebe oddělili. „Nikdo jiný ti nebude stačit.“

„Naser si.“

„Máš pěkně proříznutou pusou.“

„Neříkej to.“

„Víc se mi líbilo, když byla na mně.“

„Sakra, Rozanove.“ Shane postrčil druhého muže vzad, ke stěně sprchy, a agresivně ho políbil. Takové to bylo vždycky. Strkali se a nadávali si a bojovali o kontrolu, dokud to jeden nebo oba nevzdali a nedovolili si dosáhnout uvolnění, po kterém toužili.

„Opravdu musím jít,“ poznamenal Rozanov, když to ale říkal, přejížděl Shaneovi zuby po čelisti.

„Já vím.“

„Mrzí mě to.“

„Proč? Vždyť je to jedno. Stejně jsme tu skončili, ne?“

Rozanov ho přestal líbat a přemýšlivě si ho změřil pohledem. „Asi jo.“

Vyšli ven ze sprchy a rychle se oblékli. Shane stáhl z postele přehoz a nacpal ho do pračky. Před odchodem se postará, aby byl byt jako ze škatulky, stejně jako když přišel.

„Takže za tři týdny,“ podotkl Rozanov a zastavil se u dveří.

„Jo.“

Rozanov kývl a Shane si myslel, že to bude vše, jenže pak se Rozanov zazubil a řekl: „Mohl jsem za to dneska večer já?“

„Za co?“

„Rozptyloval jsem tě? Dneska večer na ledě.“

Shaneovi chvíli trvalo, než pochopil, na co naráží. „Naser. Si.“

Rozanovův úsměv se rozšířil. „Nemohl jsi hrát, protože jsi myslel na mého ptáka, ano?“

„Dobrou noc, Rozanove.“

Cestou ven ze dveří mu Rozanov poslal vzdušný polibek. Shane byl vzteky bez sebe, zároveň se mu ale zvláště ulevilo. Bylo dobré připomenout si, že se vlastně nesnáší.

Vytáhl z ledničky další pivo, posadil se na gauč a čekal, až se vypere přehoz. Bylo pozdě a byl vyčerpaný, tady ale spát nebude. Opravdu by si měl promluvit s realitkou a tuhle budovu prodat.

Prodá to tu, a až budou hrát v Bostonu, zůstane sakra ve svém hotelovém pokoji, místo aby se vyplížil ven do noci a do Rozanovova střešního bytu. Skoncuje s tím a půjde dál.

Uvědomil si, že zatímco vymýšlí tenhle plán, přejíždí si bříšky prstů po rtech. Pořád ho brněly z toho, jak na ně druhý muž tiskl svá ústa.

Věděl, že je naprosto marné plánovat, jak celou věc skončí. Dokud bude nabídka trvat, Shane nedokáže říct ne.

První
ČÁST

KAPITOLA JEDNA

Prosinec 2008 - Regina

Ilja Rozanov se vlekl přes mrazivě studené hotelové parkoviště k týmovému autobusu. Jako většina jeho spoluhráčů i on byl poprvé v Severní Americe. Předpokládal, že na něj udělá větší dojem, na druhou stranu Saskatchewan rozhodně nebyl New York City. Tady kromě zimy a hokeje vlastně nic jiného neexistovalo a ty dvě věci znali Rusové víc než dobře.

Byly dva dny před Vánocemi, pro nejlepší náctileté hokejisty na světě ale znamenaly Vánoce Mistrovství světa juniorů v ledním hokeji. Pro Ilju to byla šance konečně na vlastní oči spatřit Shanea Hollandera.

O sedmnáctiletém kanadském zázraku se toho hodně namluvilo. Iljovi už jeho jméno lezlo krkem. V hokejovém světě způsobil takový poprask, že ani Moskva nebyla dost daleko na to, aby mediálnímu humbuku unikla. Jak Ilja, tak Hollander byli příští rok v červnu způsobilí ke vstupnímu draftu NHL a už teď se čekalo, že je vyberou jako číslo jedna a dvě. Očekávané pořadí záviselo na tom, koho jste se zeptali.

Ilja znal svoji odpověď.

Se Shanem Hollanderem se nikdy nesetkal. Nikdy proti němu nehrál. Byl ale rozhodnutý zničit ho.

Začne tím, že dovede Rusko ke zlatu, a to tady, v Hollanderově vlastní zemi. Následně dovede svůj tým v Moskvě k vítězství v domácím mistrovství. A potom ho určitě draftují jako prvního. Tohle byl rok Ilji Rozanova. Už od svých dvanácti vnímal rok 2009 jako ten, kdy měl

podle očekávání vtrhnout na světovou scénu. Žádný kanadský rádoby šampion to nezmění.

Ruský tým dorazil na plánovaný trénink na ledě na konci tréninku kanadského týmu. Ilja a několik spoluhráčů se zastavilo, aby se podívali na kanadský dril. Tréninkové dresy neměly jména, takže Hollandera nepoznal až do chvíle, než se na něj asistent trenéra utrl, ať hne zadkem do šatny. Časový rozvrh na tréninkovém stadionu byl našlapaný.

Na led nastoupili hned, jakmile ho uklidila rolba. Kluziště bylo malé a dost sešlé. Samotné zápasy se budou hrát ve velké aréně v centru. Z tribun sledovalo ruský trénink několik lidí. Určitě hledači talentů, rodinní příslušníci, kteří dorazili až z Ruska, a taky několik místních zarytých hokejových fandů.

V půlce tréninku si Ilja všiml mladíka v kšiltovce a bundě kanadského týmu, který seděl několik řad nad trestnou lavicí. Doprovázeli ho muž a žena, nejspíš jeho rodiče. Z ledu to šlo těžko poznat, Ilju ale napadlo, že by to mohl být Hollander. Jeho matka byla Japonka nebo tak něco, ne? Byl si jistý, že to někde četl...

„Ráčil by ses k nám připojit, Rozanove?“ zařval trenér rusky přes led. Ilja se otočil a zastyděl se, když uviděl, že jeho spoluhráči už se shlukli kolem trenéra.

Nelíbilo se mu, že tady Hollander je – pokud to tedy *byl* Hollander – a pozoruje je. Anebo se mu to vlastně líbilo. Třeba byl Hollander nervózní, že se mu bude muset na turnaji postavit. Třeba se cítil ohrožený.
Měl by.

Po tréninku se Ilja rychle osprchoval a převlékl. Zamířil zpátky ke kluzišti, stoupl si za sklo a přešel pohledem tribuny. Hollander a jeho rodiče byli pryč. Na ledě teď trénoval tým Slovenska.

Ilja pokrčil rameny a zamířil k automatu. Koupil si láhev coly a uvažoval, jestli se stihne vyplížit ven a rychle si zakouřit, než se bude muset vrátit do autobusu.

Zapnul si bundu ruského týmu až ke krku a vyklouzl bočními dveřmi ven. Byla tam kurevská zima. Opřel se o cihlovou stěnu budovy, colu si strčil do kapsy a vytáhl cigaretu a zapalovač.

„Kouřit máš támhle,“ řekl mu někdo. Chvilí trvalo, než si Ilja ta slova přetlumočil.

Otočil se a spatřil osobu, ve které teď rozhodně poznal Shanea Hollandera. Měl jedinečný vzhled. Některé rysy zjevně zdědil po matce – smolně černé vlasy a velice tmavé oči –, ale jeho otec byl nějakého nudného anglo-evropského původu. Shane měl ovšem bezchybnou pleť. Bylo to rozptylující. Hladkou a opálenou a nos a lícní kosti poprášené troškou tmavých pih, které byly jeho nejvýraznějším rysem.

„Co?“ zeptal se Ilja. Dokonce i to jediné slovo vyznělo kvůli jeho přízvuku hloupě.

„Kuřácká zóna je támhle.“ Hollander ukázal na vzdálený kout parkoviště, hned vedle velké závěje. Zdálo se, že tam dost fouká.

Ilja se opřel o zeď a zapálil si cigaretu. *Tahle zkurvená země.* Jako by nestačilo, že se nesmělo kouřit uvnitř – to si musel sednout do sněhu, aby si mohl dát cigaretu?

„Překvapuje mě, že kouříš,“ poznamenal Hollander.

„Oukej,“ řekl Ilja a vyfoukl dlouhý proužek kouře. Rozhostilo se nepřijemné ticho, pak se Hollander znovu pokusil o konverzaci.

„Chtěl jsem se s tebou seznámit,“ řekl a natáhl ruku. „Shane Hollander.“

Ilja na něj zíral a potom ucítil, jak mu cukají koutky.

„Ano,“ řekl. Sevřel cigaretu mezi rty a potřásl Hollanderovi rukou.

„Na ledě vypadáš skvěle,“ dodal Hollander.

„Já vím.“ Jestli Hollander čekal, že mu Ilja kompliment oplatí, bude čekat hodně dlouho.

Když Ilja nic dalšího neřekl, Hollander změnil téma. „Jsou tady s tebou rodiče?“

„Ne.“

„Aha. To musí být drsné. Když jsou Vánoce a tak.“

Iljovi dělalo trochu problém si tolik slov přetlumočit. Nakonec zamumlal: „V pohodě.“

Hollander si strčil ruce do kapes. „Je zima, co?“

„Ano.“

Opírali se společně o stěnu, bok po boku. Ilja otočil hlavu, aby se podíval dolů na Hollandera, který byl aspoň o deset centimetrů menší než on. Vypadal vážně zajímavě. Tváře měl zčervenale zimou a dech mu unikal v bílých obláčkách mezi růžovými rty.

„Příští rok se mistrovství koná v Ottawě. V mém domovském městě,“ prohlásil Hollander.

Ilja dokouřil cigaretu a zahodil ji. Rozhodl se taky projevit snahu, když se ten kluk tak moc snažil dát s ním řeč. „Je Ottawa víc vzrušující?“

Hollander se zasmál. „Než tohle tady? Já nevím. Trochu. Je tam stejná zima.“

„Tvoji rodiče jsou tady.“

„Kvůli tomuhle? Jo. Jsou tady. Vždycky se snaží být u toho, když hraju.“

„To je fajn.“

„Jo. Já vím. Jsou skvělí.“

Ilja neměl co dodat, proto mlčel.

„Nejspíš bych měl jít. Čekají na mě,“ řekl Hollander. Odstrčil se od stěny a otočil se čelem k Iljovi. Iljovy oči okamžitě přitáhly ty zatracené pihy. Hollander znovu natáhl ruku.

„Hodně štěstí na turnaji,“ řekl.

Ilja mu rukou potřásl a zazubil se. „Nebudeš tak přátelský, až vás porazíme.“

„To se nestane.“

Ilja věděl, že tomu Hollander fakt věří. Že získá zlato a bude jedničkou draftu NHL, protože byl podělaný hokejový princ.

Možná Hollander čekal, že mu i Ilja popřeje hodně štěstí, ale Ilja jenom pustil jeho ruku, otočil se a vrátil se zpátky dovnitř.

V autě řekl Shane rodičům, že mluvil s Iljou Rozanovem.

„Jaký je?“ zeptala se matka.

„Trochu kretén,“ odpověděl Shane.

Po konci posledního zápasu turnaje si kanadský tým musel protrpět ještě jednu potupu. Rusové přestali slavit na dost dlouho, aby se seřadili do lajny a týmy si mohly potřást rukama – byl to projev sportovního ducha, Shane ovšem v tu chvíli v srdci nic takového necítil.

Tak zaprvé, Rusové hráli *špinavě*. Nenáviděl hrát proti nim.

A zadruhé, Ilja Rozanov byl fakticky kurevsky dobrý. Tak dobrý, až ho to sralo. A média během turnaje jejich rivalitu ještě víc přizivila.

Shane se snažil novináře ignorovat, ale možná to jen rozdmýchávalo jeho nenávist.

Když se během potřásání rukama dostal až k Rozanovovi, kolem zablýskaly foťáky. Dal si dobrý pozor, aby hleděl Rozanovovi přímo do očí, jakmile ucedil: „Blahopřeju.“

Rozanov se culil. „Uvidíme se na draftu.“

Shaneovi pověsili na krk stříbrnou placku, klidně to ale mohla být mrtvá krysa, protože mu byla ukradená. Zdvořile přetrpěl ruskou hymnu, mrkáním potlačoval slzy frustrace, které odmítal prolít, a potom mu konečně dovolili opustit led.

Takhle to nemělo dopadnout. Měl dovést svůj tým ve své zemi ke zlatu. Přesně to národ očekával. Na jeho sedmnáctiletá ramena dolehla tíha kanadských nadějí a on je zklamal.

Při každém bully, ve kterém nastoupil proti Rozanovovi, mu Rus pohlédl zpřímá do očí a zašklebil se. Shanem jen tak někdo neotřásl, ale ten zatracený úšklebek ho pokaždé vyvedl z míry.

Možná to bylo prostě tím, že Shane býval celý život v hokeji o úroveň lepší než všichni ostatní a teď konečně narazil na sobě rovného.

Určitě o nic jiného nešlo.

KAPITOLA DVĚ

Červen 2009 – Los Angeles

„Shane, mohl byste si stoupnout blíž k Iljovi, prosím?“

Shane cítil, jak se o něj Ilja Rozanov otřel paží, když fotografovi vyhověl.

„Skvělé. Tak jo, úsměv, kluci.“

Shanea oslňovaly záblesky fotoaparátů. Tiskl se k Rozanovovi, který jako by od ledna o dalších několik centimetrů povyrosl. Po Rozanovově pravici stál obrovitý americký obránce Sullivan, kterého jako třetího v pořadí draftoval Phoenix.

Rozanov byl číslo jedna.

Posledních šest měsíců, od světového mistrovství juniorů, byl Shane Iljou Rozanovem tak trochu... posedlý. Co se týče kariéry, měli toho dost společného. Oba byli kapitáni a oba dovedli své týmy tuhle sezónu k šampionátu. Oba byli jmenováni nejužitečnějšími hráči ligy i play-off a oba vedli tabulky střelců svých lig. Jediný rozdíl mezi nimi byl, že Shane měl doma stříbrnou placku, kdežto Rozanov zlatou.

A teď skončil Shane zase druhý. Po tom, co celý život býval v hokeji vždy na prvním místě.

Tenhle sráč.

Všechno ale nebylo špatné. Shanea draftovali montrealští Voyageuři, nejlegendárnější franšiza ligy, a do své rodné Ottawy to tak bude mít jenom dvě hodiny cesty. Shane tam dobře zapadne, protože mluvil plynně francouzsky i anglicky a Voyageurů si vždycky vážil, třebaže odmalička fandil Ottawě. Ale i tak. Štvalo ho být draftovaný jako druhý.

Dramatičnost dne posílil fakt, že Rozanova draftovali největší rivalové Montrealu, bostonští Medvědi. Shane věděl, že jeho kariéra bude od této chvíle nevyhnutelně spojena s tou Rozanovou. Kdyby jednoho z nich draftoval nějaký tým ze Západní konference, možná by tím jejich rivalita skončila. Tohle ale bude síla.

Ještě to ale neznamenalo, že by teď Shane nemohl být k Rozanovovi zdvořilý.

„Blahopřeju,“ řekl a otočil se, aby mu potřásl rukou, jakmile fotografové skončili.

Rozanovův úsměv byl rozhodně samolibý, když odvětil: „Děkuju.“

On Shaneovi neblahopřál. Místo toho kurva poplácal Shanea po rameni jako děčko, které pohořelo v Malé lize. Shane před jeho dotykem ucukl a chystal se říct něco rozhodně méně zdvořilého než „blahopřeju“, jenže vzápětí je od sebe odtáhli opačnými směry na rozhovory.

Znovu Rozanova viděl až zpátky v hotelu. Vestibul byl narvaný mladými atlety v oblecích, ale i v takovém davu Rozanov vyčníval. Patřil k těm vyšším a v tmavě modrém obleku, který mu obepínal postavu, vypadal stylově a elegantně jako z titulní strany luxusního módního časopisu.

Shane si připadal jako mrňous. Minulý měsíc mu bylo osmnáct, přesto se cítil jako škvrně.

I Rozanovovi bylo osmnáct. Teprve minulý týden. Což Shane věděl, protože jím byl posedlý.

Tu noc nemohl Shane ve svém soukromém hotelovém pokoji usnout (rodiče, kteří na něj byli pyšní, spali naproti přes chodbu).

Měl za sebou vyčerpávající den a, ano, draftovali ho do NHL. Na tohle celý život dřel. A být druhý nebyl důvod k trucu.

Netrucoval. Ne doopravdy. Prostě byl... rozhozený. Něčím.

Povzdychl si a vykulil se z postele. Hodil na sebe teplákovku, nazul si tenisky a zamířil do hotelového fitka. Třeba si dá jeho mozek pohov, když si trochu zacvičí.

Fitko bylo díkybohu prázdné. Shane si vybral jeden ze dvou běžecských pásů a nasadil mírné tempo. Sluchátka si nevzal; jednoduše se ponořil do zvuku stroje.

Nevšiml si, kdy dovnitř vešel někdo další. Že už není sám, zjistil až ve chvíli, kdy ten člověk vstoupil na běžecký pás vedle něj.

Ilja Rozanov na Shanea jen zběžně kývl, pak se otočil čelem k bílé zdi v přední části místnosti a dal se do běhu.

Shane se snažil Rozanovovu přítomnost ignorovat. Nebylo na tom nic divného; nejspíš měl taky problém usnout. Anebo možná vždycky chodil po půlnoci do fitka. Anebo měl problém s časovým posunem. Anebo...

Rozanov zvýšil rychlost na svém stroji. Na Shanea se přitom ani nepodíval. Jenže Shane byl malicherný a soutěživý, a tak zvýšil rychlost na svém stroji... o trošku víc než Rozanov.

Neuběhla ani minuta a Rozanov udělal to samé, nasadil větší tempo a mlčky čekal, až se s ním Shane srovná. Ten po Rozanovovi koukl a neušlo mu, že se trochu culí. Shane zavrtěl hlavou a sám se snažil potlačit úsměv. A přidal na rychlosti.

Pokračovali ve své tiché bitvě, dokud nezačali pokoušet hranice strojů. Uháněli sprintem mnohem déle, než bylo příjemné. Shanea na protest pálilo celé tělo, nechtěl ale zastavit a ani zpomalit dřív než Rozanov. Vždyť Rozanov do prdele *kouřil*. Shane ho dokáže porazit.

Jenomže se nezdálo, že by to Rozanov chtěl vzdát.

Ještě minutu nebo dvě drželi tempo, potom Shane konečně praštil rukou do tlačítka nouzového zastavení a odvrávoral. Udýchaně se opřel o zadní stěnu, sklouzl po ní dolů a dosedl na zem. I Rozanov zastavil a ztěžka se opřel o ovládací panel.

„Kurvadrát,“ zasípal Shane. Rozanov se zasmál, připojil se k němu na podlaze a vmáčkl se do rohu kolmo k Shaneovi. Jeho šedé triko bez rukávů bylo nasáklé potem. Seděli tam s nohama nataženýma před sebou; Rozanovovy tenisky se skoro dotýkaly Shaneova kotníku.

Rozanov si prohrábl rukou vlhké vlasy a ten pohyb zaujal Shanea víc, než by měl. Rozanov byl tak... *mužný*. Shane byl prcek, na dětské tvářičce mu nerostly téměř žádné vousy a ani na hrudi neměl málem ani chlup. Rozanov byl skoro stejně starý jako on, přesto vypadal, jako by už překročil hranici dospělosti.

Shane rychle sklopil oči k zemi a doufal, že rozpálení z běhu zamaskuje, že se červená.

„Kurevský den, co?“ řekl Rozanov.

„Jo. Totálně.“

„Všechno, o čem jsi snil?“

Shane se mu zpřímá zadíval do očí. „Skoro.“

Rozanov se zazubil. „Promiň, že jsem ti zruinoval tvůj velký den.“

„Naser si.“

„Montreal je dobrý, ano?“

„Jo.“

„Je Boston dobrý?“

„Jasně. Jo. Byl jsem tam jenom párkrát, ale je to fajn město.“

Rozanov přikývl.

Chvíli mlčeli, pak Rozanov šťouchl Shanea podrážkou tenisky do kotníku. „Hej. Budeme se vídat dost často.“

Shaneovi trvalo minutu, než odpověděl. „Jo. Montreal a Boston spolu hodně hrajou.“

„Bude to zajímavé.“

Rozanov se dlouze napil z láhve s vodou. Shane předstíral, že roztoženě sleduje, jak polyká, jen proto, že si sám pití zapomněl. Teprve když Rozanovův ohryzek přestal poskakovat a jeho rty byly celé tmavé a lesklé, si Shane uvědomil, že civí. Rozanov povytáhl koutky, natáhl paži a nabídl Shaneovi svoji láhev.

„Ach. To je dobré. Dík.“

Rozanov zatřásl lahví a Shane si ji vzal. Potřeboval vodu. Bylo by hloupé odmítnout.

Jejich prsty se krátce dotkly. Shane láhev zvedl, a aniž by si ji přiložil ke rtům, rychle si stříkl vodu do úst. Rozanov ho pozoroval.

Tehdy to Shane poprvé ucítil. Jako by v místnosti zhoustl vzduch. Celé jeho nitro vibrovalo, jako by se ocítl na okraji propasti nebo se chystal vyskočit z letadla.

Nevěděl, jestli Rozanov taky něco cítí. V tu chvíli ale Shane chtěl... něco. Neuměl to ani pojmenovat.

Vrátil mu láhev a přísahal by, že tentokrát se Rozanov otřel prsty o jeho zápěstí schválně. Ten okamžik jako by trval celou věčnost, nejspíš to však nebyla ani vteřina.

Shane chtěl, aby se ho Rozanov znovu dotkl.

Shane se ho chtěl taky dotýkat.

Možná ho Shane chtěl *políbit*.

Místo toho se vyškrábal na nohy. „Jdu do postele. Takže se asi... uvidíme, že jo?“

Rozanov k němu vzhlížel z podlahy. „Uvidíš mě často.“

Shane přikývl a vypadl odtamtud tak rychle, jak jenom mohl. Počkal, dokud se nevrátil do svého pokoje, teprve pak začal vyšilovat.

Co to kurva bylo?

On nikdy... Kristepane, vždyť má holku. Není...

Holku, u které doufáš, že tě nechá. Nejela s tebou ani sem, aby se podívala, jak tě budou draftovat.

No, pravda. Zrovna jí ale začala letní brigáda...

A ty sis na ni za celý den vzpomněl až teď. Ani jsi jí nezavolal.

No jo. Možná to s ní dvakrát nefungovalo, ale nebyla jediná, se kterou kdy... dělal věci.

Vždyť ti právě teď napůl stojí. A to jsi jenom seděl s jiným chlapem na podlaze ve fitku.

Tak jo, tohle vysvětlit neuměl.

Mohl ale jít do sprchy a vyhonit si ho a zatraceně moc se při tom snažit myslet na svoji holku, nebo zkrátka na nějakou holku. Na cokoli, jenom ne na ty červené, mokré rty a tmavé strniště a oříškové oči...

Shane Hollander nikdy v životě nezapomene, že den draftu do NHL zakončil tím, že se udělal s myšlenkami na Ilju Rozanova.

KAPITOLA TŘI

Prosinec 2009 - Ottawa

Ilja sledoval, jak červeně zářící číslice hotelového budíku přeskočily z 11:56 na 11:57.

V pokoji byla tma. Jeho spolubydlicí koukal v jiném pokoji o kus dál s polovinou týmu na oslavy amerického Nového roku v televizi.

Ilja tam byl taky. Sledoval vystoupení Black Eyed Peas, cpal se chipsy a žertoval se spoluhráči.

A potom najednou chtěl být sám.

11:58.

Ottawa byla rodné město Shanea Hollandera a před tím nebylo úniku. Vládla tu zkurvená mánie zvaná Shane Hollander. Jeho ksicht a pihy byly všude: v novinách, v televizi, na autobusech, plakátech, stěnách budov.

No ovšem že Hollander pocházel z hlavního města Kanady. No ovšem že to město bylo stejně neškodné a nudné jako on.

Jejich týmy proti sobě ještě nenastoupily a nejspíš ani nenastoupí, dokud nepůjde o zlato. Byl by to pořádný šok, kdyby se ve finále nepotkaly Kanada a Rusko.

11:59.

Ilja se bude tohle léto stěhovat do Bostonu. Do Ameriky. Nikdy nepustil Rusko na víc než na pár týdnů. Začne kariéru v NHL. Bude bohatý a slavný. Bude svým vlastním pánem, daleko od rodiny.

Půlnoc.

„Šťastný nový rok,“ zamumlal si pro sebe.

Posadil se na posteli a sebral z nočního stolku balíček nikotinových žvýkaček. Jednu si hodil do pusy a zamračeně žvýkal. Venku slyšel ohňostroj a v sousedních pokojích hulákání spoluhráčů.

Chtěl opravdovou cigaretu. Chtěl někoho ošoustat.

Chtěl jít dolů do hotelového fitka a najít tam na běžeckém pásu Shanea Hollandera.

Jenže Shane Hollander nebydlel tady v hotelu. Shane Hollander nejspíš slavil Nový rok s přáteli a rodinou ve svém dokonalém rodném městě, které ho tak strašně moc milovalo.

Tu noc před šesti měsíci v losangeleském hotelovém fitku se Ilja málem ztrapnil. Nejspíš by to dokázal zamaskovat svojí obvyklou arogancí a šarmem, měl ale zatraceně blízko k tomu, aby s Hollanderem začal flirtovat. Nebo aby ho prostě přimáčkl ke stěně a vzal si jeho ústa.

A nebyl si až tak jistý, že by to Hollander nenáviděl.

Pokud se Ilja šeredně nemýlil – a on se v lidech nemýlil –, Hollander by mu líbání nejspíš oplatil.

A, ježíši, ta představa Ilju ode dne draftu užirala.

Podle vlastního hrubého odhadu Ilja ošukal od té doby tucty ženských. Rozhodně neměl důvod být takhle kurevsky posedlý svým největším rivalem. Nebo jeho pihami. Nebo jeho tmavýma očima. Nebo tvářemi, které mu při námaze celé zrudly.

Kurvadrát. *Nicméně...* Rusko zatím neutrpělo na turnaji ani jedinou porážku. Kanada taky ne. Na konci to bude platit jenom pro jeden tým. Ilja musel myslet na důležitější věci, než jsou pihy a kanadští slušníci.

Shane nemohl být šťastnější, že se jeho druhé a poslední Mistrovství světa juniorů koná v jeho rodném městě. Vánoce strávil s rodinou a silvestr se spoluhráči v hotelu. Jeho rodiče byli jako obvykle na všech zápasech a on mohl navštívit spoustu kamarádů.

Celý turnaj měl skvělou náladu a hrál vynikající hokej.

A teď byla noc před zápasem o zlato a Kanada už podruhé za sebou nastoupí proti Rusku.

A Shane se postaví Iljovi Rozanovovi.

Za celý turnaj Rozanova ani jednou neviděl. Kanaďani a Rusové trénovali na různých kluzištích a bydleli v různých hotelech. Tenhle zápas bude jejich první společný.

Shane ale viděl všechny zápasy, které Rusko sehrálo. Studoval Rozanovovy videozáznamy. A tentokrát mu nakope zadek.

Už skoro zapomněl, jak se cítil, když se tehdy před šesti měsíci v hotelovém fitku otřel Rozanov svými prsty o jeho, zatímco mu podával láhev s vodou. Ani si nevzpomněl na jeho zrudlou pleť nebo na to, jak mu vlhké vlasy padaly do oříškových očí.

Za všechno mohl... adrenalin. Dozvuky vzrušujícího závodu, kdy se rozvalovali na podlaze potom, co dohnali svá těla na běžeckých pásech do krajnosti. Zkrat v mozku přečpaném emocemi po horské dráze draftovacího dne. Byl unavený a zmatený a jeho hlava to všechno přetavila v něco naprosto směšného.

Proto se Shane po té noci vrátil k životu jako obvykle. No, rozešel se se svou holkou, ale to měl udělat už dávno.

A změnila se ještě jedna věc: Shane zjistil, že si začíná *všímat* mužů. Ne spoluhráčů nebo kamarádů, nikoho takového. Prostě... kluka v letištním Starbucks. Nebo v uličce s cereáliemi v supermarketu v Kingstonu před několika týdny.

Nebo herce ze seriálu *Světla páteční noci*.

Nešlo o to, že by nebyl na holky. Holky na něj *letěly*, přímo se na něho vrhaly, když se teď měl stát milionářskou superhvězdou. Takže jo, rozdával si to s holkami. Se spoustou holek.

Nebo aspoň se dvěma. Od rozchodu s přítelkyní.

A nešlo o *sex sex*. Ale *sexy věci*.

Od července mu ho rozhodně dvě různé holky vykouřily. A líbilo se mu to. Když zaklonil hlavu. A zavřel oči.

A rozhodně nemyslel na Ilju Rozanova a jeho červené mokré rty a křivý úsměv. Vůbec ne.

„Nezačínají tě už druhá místa unavovat?“ Rozanov se uculil.

„Tentokrát vyhraju,“ zavrčel Shane.

„V týmu přece žádné ‚já‘ není, správně?“

„Ve, vykuř mí rozhodně je.“

Rozanov zvedl jedno obočí a oba se sehnuli k vhažování. „Stříbro ti rozhodně sekne,“ řekl.

Shane se postaral o to, aby byly vyhrál. A aby byl přesně tam, kde potřeboval být, aby mohl o čtyřicet vteřin později skórovat.

A postaral se i o vítězství.

Přes veškerou aroganci a posměšky bral Ilja hokej velice vážně. A nenáviděl prohrávat.

Jenomže tentokrát prohrál. A do Ruska se vrátí se stříbrnou medailí. Nebyl na to pyšný.

Nechtěl se do Ruska vracet vůbec. Chtěl zůstat v Severní Americe a zahájit další fázi svého života. Nechtěl poslouchat, jak ho otec – který nejspíš žádný ze zápasů ani neviděl – ztrapňuje kvůli tomu, že nepřivezl domů zlato. Nechtěl s ním už žít ani být na komkoli závislý. Chtěl být bohatý a slavný a milovaný a mít obrovskou garáž plnou sportáků. Chtěl drahé oblečení a nádherné ženské a žhavé noční kluby. Chtěl ze sebe shodit břemeno svojí rodiny a svojí země. Chtěl být sám sebou.

Když si v lajně na ledě třásli po zápasu rukama, pohlédl Hollander Iljovi do očí. Trvalo to jenom vteřinu, jemu ale připadalo, jako by všechno okolo nich zmrzlo a ztichlo. Hollanderova vlhká, zpcená ruka sevřela Iljovu vlhkou, zpcenou ruku, a když se jejich oči setkaly, ucítil na prstech slabý stisk.

Ten pohled, ten stisk Iljovi tolik prozradily.

Já vím.

Měli jsme stát na vrcholu každý sám, vždycky ale budeme spolu. Budeme šplhat výš a výš, až už nám nikdo jiný nebude stačit, ale vždycky spolu.

V Hollanderových očích nebyla žádná omluva, ale nebyl v nich ani posměch. A když Ilja potřásl rukou posledního Kanadánovi v řadě, už se pro sebe zase usmíval. Protože brzy se rozpoutá skutečná bitva mezi ním a Shanem Hollanderem.

A on se nemohl kurva dočkat.

KAPITOLA ČTYŘI

Červenec 2010 – Toronto

Shane podepsal lukrativní propagační smlouvu s CCM, s jednou z největších společností vyrábějících hokejovou výstroj. V NHL ještě neodehrál ani jeden zápas, takže z toho byl dost odvázaný.

Pak ale zjistil, že CCM uzavřelo smlouvu i s Rozanovem.

A pak zjistil, že chtějí spustit reklamní kampaň s nimi oběma. Společně.

A tak se Shane ocitl jednu červencovou středu na tmavém, poloprázdném kluzišti na předměstí Toronta. Asi za měsíc se měl hlásit v tréninkovém kempu. Rozanova neviděl od juniorského mistrovství na začátku ledna.

Reflektory rozmístěné okolo ledu vytvářely velice dramatické osvětlení. Dnešek měl mít dvě fáze: napřed je čekalo focení, oddělené i společné, potom si trochu zabruslí a předvedou se při hře s pukem pro televizní reklamu.

Shane si začínal na focení zvykat a vlastně i na kamery obecně. Tohle mu ale připadalo jako trochu větší produkce, než na jakou byl zvyklý. Měl pocit, jako by hrál hlavní roli ve filmu.

Nebo spíš jednu z hlavních rolí.

Zatímco produkční tým všechno připravoval, obkroužil párkrát kluziště. Od hlavy k patě byl přirozeně navlečený do výstroje CCM, a to včetně na míru šitého černého dresu s velkým logem CCM na hrudi, kde obvykle bývalo logo týmu. Na zádech měl své jméno a číslo 24.

Shanea nalíčili, což byl divný pocit. Před focením se neměl vůbec zapotit, rozhodl se proto, že raději nechá bruslení a posadí se na lavičku. Během čekání sledoval, jak se produkce vrtá v osvětlení.

Po několika minutách vycítil na konci lavičky Rozanovovu nezaměnitelnou přítomnost. Otočil se a uviděl ho tam stát, vysokého a okouzlujícího, taky s líčidly na obličej.

„Moc hezké,“ utahoval si z něj Rozanov. „Jako panenka.“

„I ty jsi celý zmalovaný.“

Rozanov se opřel o mantinel a zazubil se. „Ano, ale já nejsem hezký.“

Shane protočil oči. V minulosti mu už nejednou řekli „hezoune“, obvykle při zápase, a nenáviděl to. *Přál* si, aby to nenáviděl i tentokrát.

Pečlivě učesaný, nalíčený a dramaticky nasvícený nevypadal Rozanov hezky. Vypadal *fantasticky*. Shane opět užasl nad tím, jak *mužný* Rozanov je, a štvalo ho to. Jeho tváře, zcela bez dětského tuku, který se Shanea stále držel, rámovaly ostré čelisti. A jeho oči jiskřily jako... něco. Shanea nenapadal žádný drahokam, který by měl tolik odstínů zelené a zlaté.

Focení trvalo mnohem déle, než Shane předpokládal. Jejich hlavním úkolem bylo stát na ledě a držet v různých pozicích hokejky CCM. Pořídili několik společných fotek, většinou je ale fotili odděleně. Poslední fotka je zabírala v předklonu v pozici na bule. Setrvali v ní snad věčnost, obličej je jenom několik palců od sebe, a hleděli si zpřímá do očí.

„Snažte se nesmát, kluci,“ řekl režisér. „Vím, že to pro vás bude výzva.“

Smíchu se Shane neobával. Potřeboval si uvolnit oči, aby se mu Rozanovovy rysy rozostřily a on mu necivěl na rty.

„Trochu víc intenzity v pohledu, kdybys mohl, Shane.“

Shane mrkl a s vypětím všech sil nasadil výhrůžný výraz, jako by šlo o skutečný zápas. Jenže skutečný zápas vyžadoval, aby tuhle pozici zachoval jenom několik vteřin. Cítil se tak trapně. Viděl, jak Rozanovovi zacukal koutek, potom si velký Rus odfrkl a rozesmál se. Ani Shane to nevydržel a rozchechtal se.

„Už jenom několik vteřin, kluci. Prosím.“

„Pardon,“ řekl Shane a pokusil se opět nasadit urputný výraz. Bylo to marné. Stačil jediný pohled na Rozanova a oba se znovu rozesmáli.

„Tak jo, nejspíš toho máme stejně dost. Dáme si pauzu, pak budeme točit.“

„Je to tvoje vina,“ obvinil ho Shane, když odbruslili k lavičce.

Rozanov zavrtěl hlavou. „To tvůj ksicht. Rozesmál mě.“

Shane do něj štouchl ramenem.

Filmování bylo mnohem snadnější. Oba si nasadili helmy s logem CCM, sklopili plexi a asi hodinu se proháněli a předváděli na ledě – možná v trochu soutěživějším duchu, než bylo nezbytně nutné. Shane se těšil, až tu reklamu uvidí. S hudbou a komentářem to nejspíš bude dost nářez.

Po tom, co jim režisér oběma poděkoval, se mohli jít osprchovat a převléknout do dost ošuntělé šatny.

Shane se rychle svlékl a šel do sprch, které byly jako na většině stadionů společné, prostě dvě řady sprchových hlavíc na stěnách naproti sobě. Pokud si pospíší, možná odsud vypadne dřív, než se objeví Rozanov.

Smůla.

Shane si zrovna namočil vlasy, když do sprch vešel Rozanov a stoupl si pod tu *skoro přímo naproti*. Shaneovi padly oči na velké tetování medvěda na Rozanovově levém prsním svalu. Bylo naprosto směšné. Taký si všiml zlatého křížku, který nejspíš nikdy nesundával. Řetízek se vinul kolem spodní části Rozanovova dlouhého krku a křížek mu pohodlně spočíval na svalnaté hrudi.

Shane rychle sklopil oči k podlaze. Za život se sprchoval se stovkami kluků v úplně stejných místnostech, jako byla tahle. Patřilo to k věci. Nikdy dřív se na žádného ze spoluhráčů *nedíval*. Bylo to jednoduše... nemyslitelné.

Když opět vzhlédl, zjistil, že se k němu Rozanov otočil zády. Shane tak bezmocně hleděl na jeho nahé, vlnící se svaly. Očima přejel po Rozanovových širokých ramenou, dolů po svalech na zádech ke štíhlému pasu a k...

Shane silně zrudl. Nemohl... proč by chtěl civět jinému chlapovi na zadek? To bylo prostě divné.

Ale byl to *fakt* impozantní zadek. Ne že by ho srovnával s jinými. Byl zkrátka... dokonalý. A jak si Rozanov drhl pod vodou obličej, svaly na jeho zadku se napínaly. Shanea to uchvátilo.

A vzrušilo. *Viditelně*. Ve sprše. S Rozanovem.

Stačil jen s hrůzou pohlédnout dolů na svého tvrdnouceho ptáka, když se Rozanov otočil zpátky k němu.

Rozanov se zadíval na Shaneův rozkrok a povytáhl obočí.

„Jdi někam,“ zabručel Shane. „Nic to není.“

„Líbí se ti, co vidíš, Hollandere?“

„Ne. Není to... Myslel jsem na něco jiného.“ Shane toužil umřít. Věděl, že to neznělo vůbec přesvědčivě.

„Na něco jiného?“

Shane měl v tu chvíli prostě odejít. Umyl se už dost. Tohle byla muka.

Jenomže Rozanov se na něj zubil způsobem, který rozhodně *nepomáhal* Shaneově... situaci. A Shane jako by ztratil schopnost pohybu. Rozanov si ho dobíral, pěstí mu ale nedal.

A ani *on* neodešel.

Shane si přál, aby se aspoň dokázal odvrátit, byl ale jako uhranutý. Připadalo mu, že si ho Rozanov zvědavě prohlíží a možná si užívá účinku, který na něj, jak *věděl*, má.

Další zatracená věc, kterou na mě máš, pomyslel si Shane.

Tak moc se soustředil na vlastní ponížení, že si hned nevšiml, že i Rozanovův pták začíná nabíhat.

Rozanovovi zmizel z tváře úsměv. V jeho očích se zračila intenzita, mnohem žhavější než ta, které Shane čelil při focení.

Shane musel odsud. Tohle bylo příliš bizarní. Rozhodně nemohl... ať už to bylo cokoli.

Jenže Rozanov si přeje rukou dolů po břicho, sevřel ji pevně kolem svého péra a pohnul s ní nahoru a dolů.

Shane zalapal po dechu. Tak hlasitě, že to tekoucí voda nemohla zamaskovat.

„Na co jsi myslel?“ zeptal se Rozanov tlumeně.

Shane polkl. Hrdlo měl úplně vyprahlé.

„Na tebe,“ řekl tiše.

Rozanov ho slyšel a uculil se. Znovu se polaskal. „Chceš se mě dotknout, Hollandere?“

Shane se chtěl vlastně jenom dívat, jak si ho Rozanov honí. Ale...

„Ne tady,“ vykoktal. „Někdo by mohl přijít.“

Rozanov přikývl a pustil si ho. Otočil se a zastavil vodu. Shane s tlukoucím srdcem čekal, dokud Rozanov neopustil sprchy, pak i on zastavil

vodu. Co se to k čertu dělo? Rozanov přece nemohl navrhnout, aby on a Shane... aby oni...

Do prdele. Shane musel pryč. Napadlo ho, jestli by nemohl prostě rozmlátit kachlíkovou stěnu sprchy a utéct tudy. Cokoli by bylo lepší než znovu čelit Rozanovovi.

Několikrát se zhluboka nadechl na uklidněnou. Zvládne to. Rozumně si s Rozanovem promluví a skončí tuhle věc. Odhodlaně si kolem pasu omotal ručník a vrátil se do šatny.

Rozanov už byl napůl oblečený, jen bez trička, a seděl na jedné z laviček.

„Podívej,“ řekl Shane s očima upřenýma na zem, „bylo to... můžeme předstírat, že se to nikdy nestalo?“

„To chceš?“

Shaneova odpověď měla přijít mnohem rychleji. „Jo. Teda... jo. Jasně že jo.“

Rozanov vstal, přešel místnost a zastavil přímo před Shanem. „Jsi špatný lhář.“

Shane po něm nevráživě koukl.

„Jaké máš číslo pokoje?“ zeptal se Rozanov.

„Čtrnáct set deset,“ vyhrkl Shane až moc rychle.

Rozanovovi cukly koutky. „Co kdybych dneska večer zaklepal na dveře pokoje čtrnáct set deset... tak kolem deváté?“

Shane se zoufale snažil zachovat klidný hlas. „Možná bych otevřel.“

Rozanov se usmál. „Pak možná zaklepu.“

Shane strávil večer ve svém hotelovém pokoji a kurevsky vyšíloval.

Zvažoval svoje možnosti. Mohl by odejít. Prostě na několik hodin vypadnout, takže by tu nebyl, až by Rozanov zaklepal. To by bylo nejrozumnější.

Mohl by zůstat a Rozanovovo klepání ignorovat. To by mohlo být dost uspokojivé. Získal by tak nad ním moc.

Mohl by na jeho zaklepání otevřít, pozvat ho dovnitř a promluvit si s ním o celém tomhle směšném... nedorozumění. Pak by si šli navěky každý po svém.

Nebo... by doopravdy mohl otevřít a po zbytek večera zkoumat ústy Rozanovovo tělo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Spalující rivalita***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.